

מז:

עין משפט
גר מצוה

כח א מ"י פכ"ג מהל'
 אישות הל' ב טו
 טו"ע אה"ע סי' נג ספ"י
 ד כהנ"ה:
 כח ב מ"י פכ"ג מהל'
 אישות הל' ב סמג
 עשן מה ולאין פא טו"ע
 שם סימן מט ספ"י ב:

תורה אור השלם

1. אם אחריך יקח ל
 שארד בכתהו ועתה
 2. יקח יקח: שמו ת
 3. ואשר מכלו שר
 4. עמו ועדם מכלו
 5. ופשיטו את עצמיהם
 6. פצו ופרשו באשר
 7. בשר ובכבש בחור
 8. קללת: מיה כ
 9. אם תעשה את בנתי
 10. ואם תחן נעם לך בנתי
 11. אף איש עטנ ראה
 12. אלוהים עד בני ובתי
 13. בראשית ל
 14. אשר איש אל כ
 15. שאר שיש לך וקרבנ
 16. לגלות חזק את
 17. וקראת ל
 18. וינען ישראל וימלכו
 19. את חם אשר לא ידע
 20. ולא ידעו אבדוק למען
 21. ויחזקו כי לא אל הלהם
 22. כלבו ויחזקו בהם ויחזקו
 23. כי מואב פי יחיה
 24. אדם: בריס כ

תוספות רי"ד

והייב כמונותיה וכו';
ה"ר חקנו מונות תחת
משה ידיו בקורתה תחת
לכונתה וספרונה תחת
פירות ואמר רבא האי חנא
סבר מונות דאורייתא
דחנאי שאר כסותה
ועונה לא יגרע שאר
אלו מונות וכו"א אשר
אמלו שאר עמי כסות
משמעה עונה זו עונה
האמורה בחזקת וכו"א אם
תענה את בניתי:

דְּהוּי מַדִּידָה לְדִידָה וְלֹא דְמִי לְהִסָּא דְר"א דְהוּי מַדִּידָה לְדִידָה
וְיֵאֵי הוּא שִׁיךְ הֵסֵם אֲמוּנָה אַחֲרֵינָה הוּא אֲמוּנָה וְיִסְכָּךְ רַבִּינֵי חֵסֵם
וְיִסְכָּךְ רַבִּינֵי חֲנָנָל כְּרַבְנֵי דְרַבִּי נֶחֱם מִשּׁוּם דְּמוֹקְמִין לְהוּ כְר"א בֵּן
עֲזַרְיָה דְּפִסְקִין הִילְכָתָא כּוֹמִיָה צִבְרָק אַע"פ (לִקְחָן דף נ.) וְאַע"ג

לדודי שה"ס לא דרשו עלמא כרי
אלא תלמידי דרביא בעלמא הוא ואידועיהו
אלא סמיקין ויהוה ר"ת הלכה למעשה
בצנחא אחד שמעא ויהי אבי
הכלה מוחא גזריותא וספק לה דלא
זכה הנעל מנח שמעתי דהכא ועל
תיקון לא מנח הלכה שאפי' גדול
מוחא שיחור א' מתה בתוך שנה
ומחור בו בסוף ימיו מאותה תקנה
והא דלמרינן ב' מציאתא האסא
ולקמן דף סו.) פסוק מעות לחמך
ומעו חתני יוכל הוא שיאמר לחמך
הייתי רוצה ליתן לך אי אפשי ליתן
ופריך בירושלמי ולא דברים הניקנין
בצמחיהו וזמני כספקא על מנת
לכנס דמעמא הא אם כנס גזיה
לחמך לא קשה מדי לפירוש רבינו
הדאס דהא דהא בתו קיימת איהו
רוצה לינמה והא דלמרינן בצמחיהו
הכניס ומעו לריך כהנס אז שפוקס
לכנסו ממון מרובה ומתה בתוך
שבעת ימי המשמה הרי הפסד צמ
וההפסד ממון איהו לחמך כרבי
נחמן א"ר כרבנן ומיירי השתא מוחא
אז וזריך עיון שלא יקשה לרבינו

האמורה בתורה וכן (דף נ.ו.)
זו עונה בכתב הוא או
עורה כסורה כמשמשי
האמורה בתורה וכן (דף נ.ו.)
זו עונה בכתב הוא או
עורה כסורה כמשמשי

נערה שנתפתה פרק רביעי כתובות

מ"ד לא וזה דרכי אלטור. דאמר לא כבוד לה כחוצה אלא על מנת לכוספה ומנה מאתים דתקון לה רבנן הוא דאית לה איהי נמי לא כחבדה לוי ודא נדוניה דהנעלת ליה אלא ע"מ חיצת ששואין: כ"ע כר"א בן עזריה. תריייהו ערין תנאי דלעיל (תריייהו) כר"א בן עזריה דפסקין הלכתא כחבדה כחבדה

למקן [ט:]: **מדריה לרדיה**. מה שחמץ פוסק לכלה ככחובתה: **סחם כחובתה**. חתם הנדוניה שהנכסה לו והוא נחבזה בשטר הכחובת והוא יורש: **סחם פירות**. שהוא אוכל מנכסיו מלוג שלה כגון נכסים שנמלו לה משעבית או שהיו לה קודם לכן שלא שמתן לו נדוניית כחובתה: **דלא מלו**. לא יא יא בפירות כדי פקדונה והשפא יא אכליניה ולא ידע כמה היה פריך לה מדליה דהכי מיקון דלויא אפיל כין רב דין מעט והוא פריך לן כמה דהי: **אישור אגל**. מוזנת חתם פירות ופירקונה חתם מעשה ידיה ונפקא מינה דאי אמרה איני נחוינת ואיני עושה לא כלום קאמרה: מוזנת ומעשה ידיה מזין. שבויה ואשה שיש לה נכסי מלוג לא שכיחי: עושה

הוא קריש למנוח אבי
אִיפֹךְ אָנָּה אִמְרֵךְ אֲבִי
הָיָה עִנֵּי סִבְר מְזוּנֹת מְדֻאֲרִיתָא דְתַנָּי וְשִׁאֲרָה אֱלֹ
אֲשֶׁר אֲכָלוּ שֶׁאֵר עָמִי כְסוּתָה כְּמִשְׁמַעוּ עֻנְתָּה זֶה עֻנָּה
אֲאֹמֵר אִם הָעֻנָּה אֶת בְּנוֹתֵי רַבִּי אֱלֶעָזֶר אֲאֹמֵר שִׁאֲרָה
יֵאֵשׁ אִישׁ אֶל כָּל שֶׁאֵר בִּשְׂרֹו לֹא תִקְרֹב לְגִלּוֹת
עֻנְתָּה אֶל מְזוּנֹת וְכֵן הוּא אֲאֹמֵר וְיַעֲנֵךְ וְיִרְעִיבֶךָ
רַבִּי

וה' אמורא'י לנקמן משמע דאית להו דבעל יורשה משמסרה הא' לנקמן ואע"פ שהוכחה בזית אביה בעלה יורשה אחיו כרבי (נחמן):
 כמה מקומות בש"ס מצינו כן ואם חלמך און כן כל לרס הלוקח
 נקחה וי"ל דהאם און סקדי בשנאות משום הוה רואה און ואפי'
 כח כלל י"ל דא"ס ע"מ לניסוח ואין דעתו כלל להכניס עמו כספך
 דק: (א) (ב) כימה שנפלה לפני מוכה שחין מיסוך בלא חליטה דלדעתה
 אין אומר רבינו יתחקר דלא פריך ההם אלא משום דהוי דומיא קדמך
 מפרס מחלף דאי לא מוסק לימא דלדעתה דהכי לא ייביד הדואלי'
 ואיני רוצה בלכנס כסף און כספך דאי דמי ללוקח פסן ואיני ר' אונס
 הבונה לבדו דהא איכא נמי דעת מקנה שלא היה מקנה לו לדעתו
 פסן בדבריה תליון הקדושין שגברו לו שהוא לא יעבד בשביל שום
 אדם חלשה שנעשה בעלה בעל מוס מיסוך בלא גט דלדעתה
 דמיתיה ההם אין תלוי אלא בדעתו: **ר' יתקנו** מוונות תחת מעשה
 לבעלה איני ניווית ואיני עושה כסכר י' חקנו רבנן מווי עיקר י'
 לקוש דפליג עליה ההם ואמר מעשה ידיה עיקר איני מוסק כרייתא
 כבעל לומר לאשמו ואי מעשה ידיך למונויות ואע"פ דלא ספקה ליונה
 מוציא (לנקמן דף ע"ג) ובפ"ק גיטין (דף י"ג) דכלא ספקה חייב כיונה
 לומר איני ניווית ואיני עושה: **קבורותה** תחת בחבתה. פירו'
 דארוסה אין לה קבורה: **אנוחי'** נגחינהו. פירוש עד שלא יבא לו
 נאחי תחת פירות דקמי הא אין לו פירות: **זיבנין** דא מצי ופ"ק
 קדמוא בשלמא בעלה חקני לו פירי דלמא אשכחאי ומוננה ולא פסוק
 כרייתא פירוקנה תחת פירות משמע דלמא יבולה לומר י' הוי'
 ל דקמי חקנו מוונות תחת מעשה ידיה אלא דאין יבולה והואך
 דק גיטין (דף ע"ג) לא מצי לאשמוי שיהא חזר לאשם בעלה בעל
 אין לו גנבתיך וכו' כחל לה מהו הוי והתנינו כו' ומשני ככותב לה
 פירות ואיני נותנת פירות ואע"פ דהא נמי מצי לאוקמה כיון שנתנו לה
 א"ו אכל בל ידל לסכר שבעכל מסתלק מנכסי א"כ אכל כיון
 לרז הונא יבולה אשה שחלמך לבעלה איני ניווית כו' ההם משום דאינה
 עושה והתני ניווית אכל א"כ אמרה איני נפדית ואיני נותנת פירות
 פירוקנה ואפילו אחר"ל יבולה לומר איני ניווית ואיני עושה לעולם
 כדכ"ס (א"כ) פירות דיוי כיה וכוה בגוף הקרקע אכל מעשה
 א"ת בגויה. * ואם חלמך דלדברנה מהאי קרא משמע דעונתה
 א מעשה אה בגויה היינו שימוע מכן משמיע דמהאי קרא נפקא
 ונותנה לא יגרע דבר שהוא כעניני כשמוענו ממנה דהיינו משמיע:

רצי

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ומנין וכו' א"ל
שואלי פירות. עיין גיטין פו
ע"כ תלמי ידע: ד"ה אם
וכו' וא"ל דאדיפת וכו'.
עיין בדרשות הרמב"ם פ'
שמות:

הגהות הב"ח

(א) תום ד"ה שלא וכו'
הנזול קמח אלא מעתה
ינמה שנסלה:

מוסף רש"י

שלא כתב לה. תוספת
דמדעתי אלא על מנת
לכונסה: (לפחות 10:1).